

DZIEDZICTWO NIEZNIKOME

Tekst biblijny: 1 P 1,3-9.13-21

Cel lekcji:

Poznanie: Uświadomienie sobie, że w Chrystusie wierzący są narodzeni na nowo do żywej nadziei przez zmartwychwstanie Jezusa.

Odczucie: Doświadczenie radości zbawienia.

Działanie: Życie wśród Bożego ludu przymierza powołanego przez Boga do wiary, nadziei, miłości i świętości.

Plan nauczania

I. Poznanie: Nowonarodzenie do żywej nadziei.

A. Co to znaczy być nowonarodzonym przez zmartwychwstanie Jezusa?

B. Co wynika z przynależności do Bożej społeczności przymierza powołanej do świętości?

II. Odczucie: Już nie obcy, ale zrodzeni jako domownicy Boga.

A. Jak czuje się ktoś, kto jest obcym, a nie domownikiem czy uczestnikiem społeczności?

B. Jak doświadczamy radości celu naszej wiary, zbawienia duszy?

III. Działanie: Życie uczestników społeczności przymierza.

A. Jakie cechy Piotr zaleca tym, którzy zostali powołani jako uczestnicy społeczności wiary nowego przymierza?

B. Jaką motywację przytacza Piotr do życia w świętości i pełnej bojaźni czci dla Boga?

Podsumowanie: Piotr przypomina swoim adresatom - obcym rozsiانym w świecie - że są kontynuacją starotestamentowego ludu Bożego jako odkupieni z próżnego życia i odrodzeni do żywej nadziei przez zmartwychwstanie Jezusa. Dlatego powinni postępować jak uczestnicy społeczności wiary, zwłaszcza wobec perspektywy sądu, jaki nastąpi wraz z powtórным przyjsciem Chrystusa.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: 1 P 1,3-5

Klucz duchowego rozwoju: Dzięki Bożemu miłosierdziu otrzymaliśmy nowonarodzenie prowadzące do żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Ta nadzieja obiecuje nam nieprzemijające, nieskazitelne i nieznikome dziedzictwo. Bóg zachował je w niebie dla nas, którzy przez Jego moc za pośrednictwem wiary zostaliśmy zachowani do zbawienia, które wkrótce ma się objawić podczas powtórnego przyjścia Chrystusa. Znajdujemy wielką radość w tej nadziei, choć doświadczamy rozmaitych trudności. Rozwój naszych charakterów w tych trudnościach i przez nie prowadzi do chwały i czci Boga, gdy Chrystus się objawi.

Tylko dla nauczyciela: Wydaje się oczywiste, że w 1 P 1,1 Piotr pisze do ludzi rozsianych po prowincjach Azji Mniejszej, czy to z powodu prześladowania, czy w wyniku celowego przesiedlenia przez rzymskie władze. Tak czy inaczej, ludzie ci zostali pozbawieni swoich domów i czuli się jak obcy pośród nieznanymi im ludzi. Tacy ludzie potrzebują nadziei w trwałym dziedzictwie. Piotr kierował więc uwagę swoich adresatów na taką nadzieję.

Wstępne zadanie i dyskusja: Przeczytajcie razem Psalm 64. Omówcie okoliczności, w jakich najwyraźniej psalm ten został napisany przez Dawida, a także to, jak adresaci listu Piotra mogli identyfikować się z poczuciem izolacji Dawida oraz pragnieniem nadziei i zbawienia od Boga. Zachęć uczestników lekcji, by przypomnieli sobie czas, gdy czuli podobne wyobcowanie ze społeczeństwa oraz pragnienie nadziei w Bogu i Jego zbawienia. Jakie biblijne obietnice dawały im nadzieję i radość w takim czasie?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Komentatorka Karen H. Jobes twierdzi z przekonaniem, że powodem, dla którego Piotr nazywa swoich adresatów „wychodźcami rozproszonymi po Poncie, Galacji, Kappadocji, Azji i Bitynii” (1 P 1,1) był program rzymskiej kolonizacji za czasów cesarza Klaudiusza. „Cały 1 List Piotra jest osadzony (1 P 1,1; por. z 1 P 5,13) w ramach wygnania i obcości oraz nasycony taką terminologią” (Karen H. Jobes, *1 Peter, Baker Exegetical Commentary on the New Testament*, Grand Rapids 2005, s. 39). Jeśli ta teoria jest słuszna, wierzący, do których zwraca się Piotr, przypuszczalnie nie mieli rzymskiego obywatelstwa, które chroniłoby ich przed przymusowym przesiedleniem i pozbawieniem majątku w celu zaludnienia nowych kolonii ustanowionych przez cesarza w Azji Mniejszej. Opis Piotra ich statusu jako „wybranych według powziętego z góry postanowienia Boga, Ojca” i „odrodzonych (...) ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa” (1 P 1,1-3) wskazuje im ich ostateczny cel, niezależnie od sytuacji, w jakiej się znajdują. Żyją oni jak obcy i przybysze na ziemi, gdyż ich dziedzictwem jest „zachowane (...) w niebie dla was (...) zbawienie, przygotowane do objawienia się w czasie ostatecznym” (1 P 1,4-5).

Komentarz biblijny

I. Wybrani w Bożej wszechwiedzy (przeczytaj 1 P 1,1-2).

Piotr zwraca się do adresatów swojego pierwszego listu przypominając im, że choć są obcymi w miejscu, gdzie obecnie przebywają, to jednak Bóg wybrał ich zgodnie z Jego boską wiedzą. Zostali oni odłączeni przez Ducha Świętego do szczególnego celu, mianowicie do posłuszeństwa i pokropienia krwią Jezusa Chrystusa. To ostatnie wyrażenie wydaje się nawiązywać do ustanowienia przymierza za pośrednictwem Mojżesza, związanego ze zobowiązaniem ludu do posłuszeństwa. Przymierze to zostało potwierdzone przez krew ofiary, którą pokropiony został lud (zob. Wj 24,3-8). Piotr wyraża także pragnienie, by łaska i pokój były z jego adresatami w pełnej mierze.

Do przemyślenia: W jakim sensie możemy się uważać za obcych w tym świecie? (Zob. Hbr 11,9-10.13-16). W jaki sposób naszym stylem życia demonstrujemy nasze powołanie i status?

II. Zrodzeni na nowo do żywej nadziei (przeczytaj 1 P 1,3-9).

Nowe życie rozpoczyna się od poczęcia. Duchowe życie zaczyna się od miłosierdzia Boga dla niegodnego grzesznika. Wynikiem tego dla wierzącego jest żywa nadzieja oparta na zmartwychwstaniu Jezusa. Nadzieja ta jest skierowana na dziedzictwo zachowanie w niebie dla tych, którzy są chronieni przez moc Boga przez wiarę. Kulminuje się ona w zbawieniu, które zostanie objawione przy powtórny przyjsciu Chrystusa w dniu ostatecznym. Ta nadzieja sprawia wielką radość w wierzących pomimo różnych trudności, które wystawiają ich wiarę na próbę, a gdy Jezus się objawi, nadzieja ta przyniesie bezmiar chwały. Niewysłowna radość jest udziałem wszystkich, którzy osiągną cel wiary - zbawienie duszy.

Do przemyślenia: Jak możesz doświadczyć nadziei i radości nowonarodzenia? Jak przejawia się takie doświadczenie w twoim życiu?

III. Ewangelia głoszona przez proroków (przeczytaj 1 P 1,10-12).

Starotestamentowi prorocy przepowiadali łaskę, jaka stanie się udziałem między innymi adresatów listu Piotra w wyniku cierpienia Jezusa Chrystusa i Jego uwielbienia przy zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu. Pragnęli oni lepiej zrozumieć te sprawy, ale objawiono im, że ich prorocza służba jest pełniona nie dla nich samych, ale dla wierzących w przyszłych wiekach, reprezentowanych przez adresatów Piotra. Zatem dobra nowina, którą głosili, nie była w pełni zrozumiała dla nich, a nawet dla samych aniołów. Ale teraz, gdy Chrystus przyszedł, ewangelia łaski została rozumiana przez adresatów Piotra pełniej niż była rozumiana przez proroków, pomimo faktu, iż działał w nich Duch Chrystusowy (1 P 1,11).

Do przemyślenia: Jak to zwiastowanie łaski odnosi się do nas, współczesnych czytelników listów Piotra? Jak możemy rozumieć słowa Piotra jako odnoszące się jeszcze bardziej do naszej sytuacji niż do wierzących w jego czasach?

IV. Wezwanie do świętego życia (przeczytaj 1 P 1,13-25).

Adresaci Piotra zostali odkupieni cenną krwią Jezusa z marnego postępowania odziedziczonego po przodkach. W świetle tego faktu Piotr wzywa ich do przygotowania umysłów do działania przez zachowanie rzeźwości i złożenie nadziei całkowicie w łasce danej im w objawieniu (widzialnym powtórny przyjsciu) Jezusa Chrystusa. Są oni powołani do świętości w całym ich postępowaniu, gdyż Bóg, który ich powołał, jest święty. Powinni oni żyć w świadomości zbliżającego się sądu, okazując cześć Bogu Ojcu, który sędzi ludzi bezstronnie według ich uczynków (1 P 1,17). Ta świadomość wskazuje, że powinni okazywać autentyczną wzajemną miłość płynącą z czystego serca, jako odrodzeni przez Słowo Boże, które żyje i trwa.

„Bóg przykazał nam: »Świętymi bądźcie, bo ja jestem święty«, a natchniony apostoł oświadcza, że bez świętości »nikt nie ujrzy Pana«. Świętość to zgodność z Bogiem. Przez grzech obraz Boga w

człowieku został wypaczony i niemal zupełnie zatarty. Dziełem ewangelii jest przywrócić to, co zostało utracone, a w dziele tym mamy współpracować z boskimi czynnikami” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. V, s. 743).

Pytania do dyskusji

1. Co mogłoby motywować nas do właściwego postępowania dzisiaj, gdybyśmy nie mieli po co żyć w przyszłości?
2. Jaką wartość według Piotra ma dziedzictwo, które wskazuje on swoim adresatom?
3. Jaką wartość przypisuje Piotr swoim adresatom na podstawie ceny, jaka została zapłacona za ich odkupienie? Jakie zobowiązanie nakłada na nich ta cena?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Przypomnij uczestnikom lekcji o doświadczeniach biblijnych bohaterów takich jak Abraham, Józef, Dawid i Daniel, którzy doświadczyli życia w obcym kraju i nauczyli się polegać na Bożych obietnicach przyszłego dziedzictwa. Przeczytajcie wspólnie Hbr 11,8-10.13-16 i omówcie postawy, które świadczą o wierze i nadziei patriarchów. Porównaj do tego naszą sytuację, do której nawiązuje Hbr 11,39-40.

Pytania do przemyślenia:

1. Co jest sednem ewangelii zapowiadanej przez starotestamentowych proroków i zwiastowanej przez Ducha Świętego?
2. W jaki sposób uświadamiasz sobie cenę zapłaconą dla wykupienia nas ze złego postępowania? Jak ta świadomość wpływa na twój sposób życia?
3. W jaki sposób doświadczamy radości zbawienia w naszym codziennym życiu?

Zadanie: Poświęćcie kilka minut, by podzielić się świadectwem związanym z nadzieją, jakiej doświadczacie dzięki radości zbawienia w Chrystusie.

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Wielu ludzi ma trudności z wydawaniem wobec innych ludzi świadectwa nadziei i radości zbawienia. Po pierwsze, człowiek musi sam doświadczyć tej nadziei i radości w prawdziwie głęboki sposób. Pomocne jest też praktykowanie wydawania świadectwa wobec siebie nawzajem, zanim spróbujemy to czynić wobec obcych ludzi. Klasa szkoły sobotniej daje okazję do praktykowania takiego dzielenia się osobistym świadectwem, gdyż pozwala nabrać pewności w mówieniu o tym, co chcemy przekazać.

Zadanie: Daj uczestnikom lekcji okazję do zyskania doświadczenia w przekazywaniu świadectwa wiary tworząc hipotetyczne sytuacje, w których uczestnicy lekcji będą mogli przekazywać świadectwo sobie nawzajem tak, jakby czynili to wobec osób ze społeczeństwa. Rozpocznij od bardziej doświadczonych osób, kształtuj wzorce osobistej ewangelizacji, a następnie zachęć innych do naśladowania, aż nabiorą pewności siebie.